Biblioteca Centrală

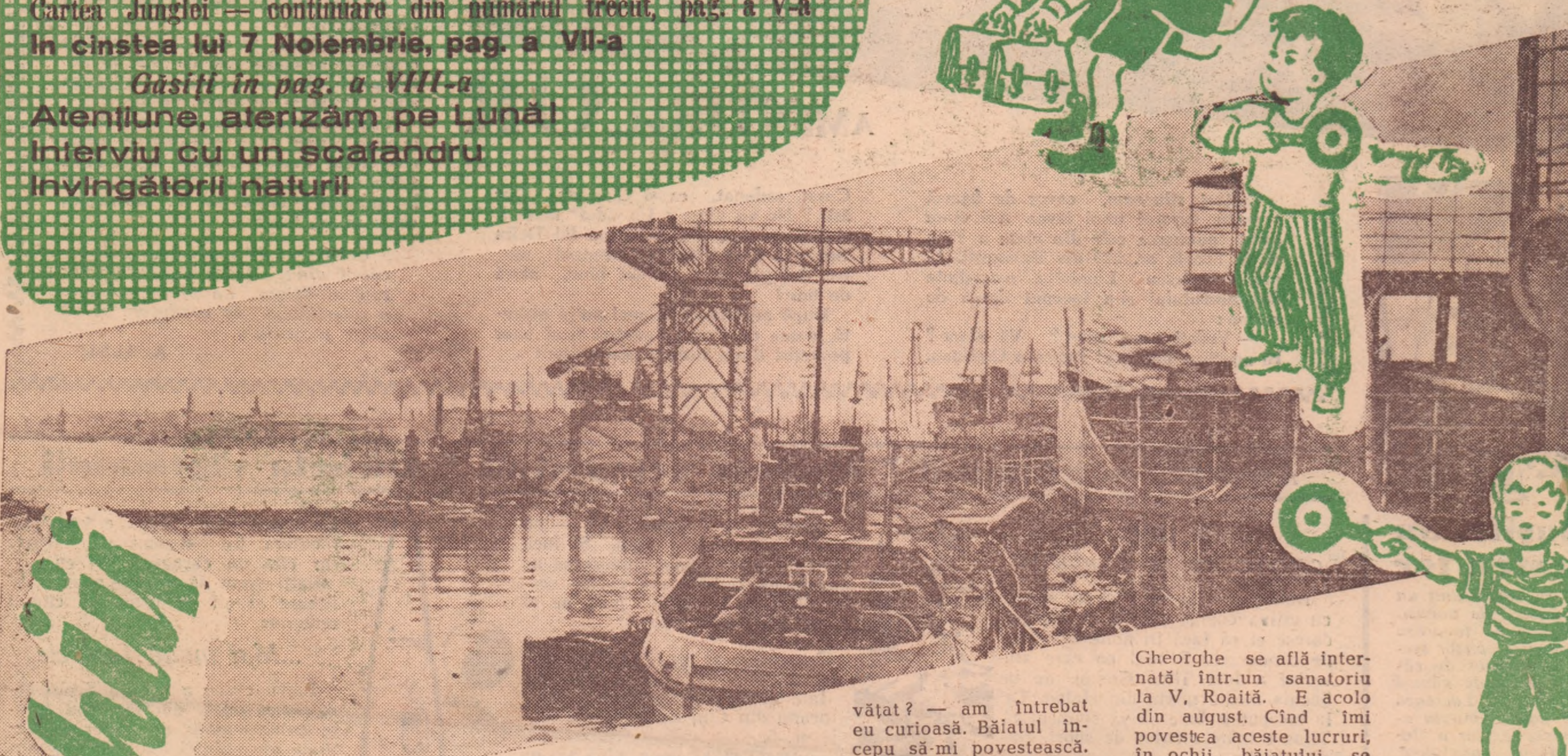
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 63 (623) * joi 31 octombrie 1957 * 8 pag. 30 bani

CITIȚI ÎN PAGINILE GAZETEI:





Toamna și... copiii

Toamna, copila nevăzută, ține dinaintea ochilor mei un celofan roșu. Priviți prin el, castanii îmi par niște ființe cu păr roșcat, străzile scăldate de o lumină ireală, roșie, și soarele, o mărgea de chihlimbar.

Totul e altfel decît în primăvară, ceva moare în aer, ba nu, visează. Orașul pare un moșneag pus pe gînduri, pe amintiri, pe somn. Megafoanele revarsă pe umerii pomilor cîntece ce se culcă pe case, adorm în blana pisicilor ori se cuibăresc în inimile trecătorilor. In depărtare, Dunărea sclipește ca un potir de vin roșu pe care lunecă în somn corăbii. Iubesc acest oraș. Parcă am trăit demult, demult aici. Străzile lui sînt artere primitoare, deasupra cărora zboară pescărușii liniștei.

În centrul orașului, acolo unde se înalță șantierul de construcție, lumina toamnei nu izbutește să-i preocupe pe oameni. Aici e inima orașului.

BĂIATUL TATII

S-a oprit în fața depozitului de lemne. Privea nemișcat motorul care tăia cu repeziciune, guraliv, stive mari de lemne. Acolo l-am cunoscut. Avea în mînă o plasă roșie.

— De unde vii? L-am întrebat.

— Am fost să-i duc tatii prînzul. Tata e magazionier la depozitul de desfacere nr. 2, în gară. Și-am devenit prieteni. Mircea Sică mi-a vorbit de familia sa, de Marioara, sora cea mică. Mama are multă bătaie de cap cu Marioara. De aceea el o ajută la unele treburi. Marioara e fata mamii, iar el — băiatul tatii. Mircea e prieten bun cu tata. Tata e bun. Il ajută la lecții ori îi face jucării. Mircea de-abia e în clasa I. Cînd va fi mai mare, se va face strungar. Are o adevărată pasiune pentru orice fel de mașini. Mașinile îl uimesc și ar vrea să știe să le mînuiască.

FETIȚA DE LA NR. 103

Pe B-dul Republicii, o fetiță sărea coarda la soare, foarte preocupată. Sărea cînd într-un picior, cînd pe amîndouă. Să tot fi avut vreo nouă ani. Mergeam către ea, dar... ghinion. N-am putut să-i iau nici un interviu. Fetița a intrat pe poarta casei cu nr. 103. Și cine știe cîte lucruri interesante n-aș fi putut afla de la ea!

UN ȘOFER FĂRĂ CARNET

Patache Gheorghe venea de la școală. Mergea către casa bunicii, unde se afla și soră-sa. Gheorghe privea cu atenție mașinile ce veneau și plecau pe bulevard. Ghicindu-i oarecum slăbiciunea, l-am întrebat.

— Ai vrea să conduci o mașină?

Întrebarea mea i-a deschis inima. Așa am aflat că băiatul e în clasa a V-a B, la Școala nr. 23. Gheorghe vrea să devină șofer. Am mai aflat că știe de pe acum să facă unele reparații și chiar să conducă o mașină.

— Dar cine te-a învățat? — am întrebat eu curioasă. Băiatul începu să-mi povestească.

— La noi în comuna Smîrdan au venit cîțiva tineri care făceau armata Erau doi. Unul din Oltenia, altul din Baia Mare. Amîndoi erau șoferi pe camioane. Ei mi-au arătat cum să pun frîna, cum să dau drumul și cum să opresc motorul. După ce voi termina



cele 7 clase, mă voi duce la o școală profesională.

După alte discuții, am aflat că mama lui Gheorghe se află internată într-un sanatoriu la V. Roaită. E acolo din august. Cînd îmi povestea aceste lucruri, în ochii băiatului se iviră lacrimi.

— Dar tata ce face?

— Tata e colectivist. El muncește și are grijă și de gospodărie. Mai am acasă un frate mic.

Îi urez mamei lui Patache Gheorghe multă sănătate. Cei trei copii ai ei o așteaptă cu dragoste și nerăbdare. Să se întoarcă acasă cît mai iute!

Sînt sigură că profesorii și colegii lui Gheorghe și ai surorii sale vor avea grijă să-i mîngîie, să-i înconjoare cu dragoste prietenească, pentru ca ei să nu se simtă străini în orașul în care au venit să învețe.

DOI COPII SE JOACĂ

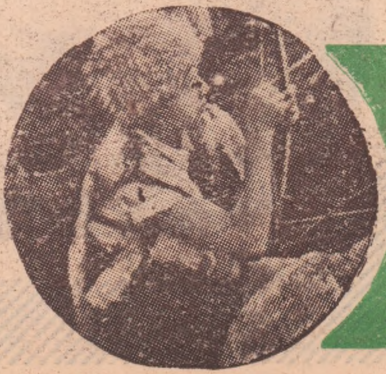
In dreptul casei cu nr. 166 de pe Bulevardul Republicii se află o bancă. Acolo i-am cunoscut pe Florinel Dancea și pe Relu Prichici. Ei se vor duce abia la anul la școală. Acum se uită cu jind cum se întorc școlarii de la școala din apropiere. Florinel are un frate marinar — dar el nu vrea să se facă marinar. El vrea să fie judecător, să-i închidă pe hoți. Relu vrea să fie și el judecător. Peste o clipă amîndoi s-au răzgîndit și mi-au spus că mult mai mult le-ar plăcea să fie milițieni, să supravegheze circulația.

Dar Relu și Florinel n-au răbdare pînă se vor face mari. Ei aleargă în mijlocul drumului după mașini, fluieră și le arată încotro s-o ia. Șoferii îi ocolesc. Zadarnic îi chem să vină din mijlocul drumului. Nici nu vor să audă. Nu știu în care curte locuiesc, să-i chem pe părinți. N-aș fi ieșit din încurcătură, dacă nu s-ar fi întors de la școală tocmai atunci o pionieră din vecini. Ea i-a strigat și le-a arătat o carte, iar copiii au venit în goană spre ea, să vadă pozele din cartea aceea.

CA DOUĂ PICĂTURI DE APĂ

Pe frații Urban îi cunoaște toată lumea. Îi cunoaște, dar nu-i deosebește. Sînt îmbrăcați la fel, sînt la fel la chip. Am uitat să vă spun că sînt gemeni. Necazul e că se aseamănă și la năzdrăvănii. Amîndoi sînt leneși, amîndoi obraznici, amîndoi bătăuși. Crăciun și

(Continuare în pag. a III-a).



Oare ce reprezintă această fotografie? Dacă vreți să-i aflați secretul, deschideți la pag. a 3-a.

TOAMNA AMINTIRILOR



Colțuri stîncoase, covor de frunză veștedă, susurul unui izvor. Aci și-au ținut adunarea cele din clasa a IV-a de la Școala nr. 120 din București. Apoi, Rădulescu Luminița, președinta detașamentului și-a început darea de seamă:

— Vedeți acest caiet? Vă place? El aparține pionierei Popescu Cipriana. Curat, ordonat, ca și Cipriana. Dar ăsta? Nu vă place? Un „doi" mare îi străjuiește paginile. Aparține lui Deliu Rolanda. Păcat, Deliu! Întregul nostru detașament a învățat bine, afară de tine!

După această clipă, mai puțin plăcută, darea de seamă deapănă firul unor povestiri dragi tuturor pionierilor:

— Un ierbar! Vă amintiți, dragi colege, de excursia de la Predeal? Era o zi minunată de vară. Cer albastru, cîte un norișor zburdalnic se izbea de crestele semețe ale munților. Ne-am plimbat prin pădure, am cîntat, ne-am jucat și am adunat plantele din ierbar.

Iată și un album: „Patria noastră" — scrie pe el.

— Ne e dragă patria — spune Luminița, răsfoind albumul — și am vrea să-i vizităm fiecare colțișor. Dar cum acest lucru nu e cu putință, am adunat fotografii din toate regiunile. În plicurile lipite pe pagini se găsesc și date interesante despre fiecare regiune.

Mica expoziție le mai amintește copiilor de multe lucruri: de „Cercul mîinilor îndemînatice", de Kraft Sevila, care se temea de insecte (chiar și de muște), dar pînă la urmă a adus și ea un gîndac pentru insectar, și multe altele.

După alegere, au strîns castane (este o acțiune începută mai de mult în detașamentul lor) și după aceea, surpriza zilei: plimbare cu barca, pe lac.

A fost atît de frumos! Cinci bărci înșirate una după alta, iar în urma convoiului două lebede mari, albe, priveau încruntate pe vizitatorii care le tulburau liniștitele lor meleaguri, chiar acum, toamna.

Colectivul de conducere este alcătuit din: Badea Eleonora, Rozenfeld Eliane. La prima adunare a colectivului de conducere se va alege președinta.

A. ALBU



Păpușile au povestea lor

Copii, eu am întîlnit un om îndrăgostit de păpuși. Este vorba de tovarășa Rene Soloterov, pictor scenograf constructor de păpuși la Teatrul de păpuși din Timișoara. Lucrează doar de puțin timp în această meserie, dar a îndrăgit micile mogîldețe. Se străduiește, face nenumărate schițe, se gîndește cum trebuie să arate personajul pînă îi dă forma definitivă. Dar mai bine să vă vorbească singură despre munca și păpușile ei.

— Este într-adevăr atît de interesantă munca unui constructor de păpuși? — am întrebat-o pe Rene Soloterov.

— In teatru, elementul principal pe scenă este omul. Cu machiajul, peruca, burta artificială, mă rog, cu tot ceea ce cere un rol. In teatrul de păpuși, elementul principal este păpușa. Cîteodată, omul nu reușește să reprezinte întocmai viziunea autorului. In teatrul de păpuși, situația este și puțin mai bună. Constructorul de păpuși, după studii îndelungate, caută să creeze, ținînd seama de dorința autorului, eroul respectiv. Cu nas exagerat de mare, sau foarte mic, cocoșat sau suplu, hapsîn sau bun. Mărgelele verzi sînt ochii unui intrigant; mărgelele albastre de peruzea, sînt ochii unui erou blînd, nevinovat.

— Am văzut păpușile create de dumneavoastră în spectacolul „Albă ca zăpada". Sînt într-adevăr minunate. Au o mare putere de expresie și redau admirabil caracterul eroului respectiv. Piticii sînt tare drăguți, iar Magul este desăvîrșit.

— Intr-adevăr. Ei mi-au dat cel mai mult de lucru. Piticii reprezintă spiritele bune ale pădurii. Sînt șapte. Și nici unul nu trebuie să semene cu celălalt. Deci șapte chipuri de eroi buni. N-a fost ușor. Deși toți șapte sînt eroi buni, fiecăruia îi trebuie ceva care să-l deosebească. Magul a fost eroul meu cel mai dificil. El uneltește cu împărăteasa împotriva Albei ca zăpada. Este deci un erou urît, necinstit. Pe el l-am făcut în trei chipuri, pentru a reuși să redau cele trei lumi existente în basm: lumea palatului, a pădurii și grupul vrăjitoarelor.

N. SCHIBINSCHI

Ancheta săptămînii * Ancheta săptămînii * Ancheta săptămînii

Ce cerem colectivelor de conducere

Ne-am propus să stăm de vorbă cu cîțiva copii, pentru a afla ce doresc ei să facă în noile colective de conducere. Primul cu care am vorbit a fost Titus Crișan, de la Școala medie mixtă din Hațeg. De la început trebuie să vă spunem că Titus e mare amator de sport. Da, da, sport...

...Cît mai mult sport...

...vrem să facem — mi-a spus el. Iar noul președinte vreau așa... să-i placă sportul. Să organizeze cît mai multe concursuri de atletism, de fotbal... Mi-aduc aminte de meciul pe care l-am jucat anul trecut cu pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Pui. De altfel, singurul meci inter-școli. Dar cît de frumos a fost!

De aceea sînt de părere că trebuie să facem o echipă de fotbal a noastră — a pionierilor — să putem juca cu alte școli. Și încă ceva: în cîteva după amieze să ne amenajăm terenul din curtea școlii. E atît de mare, încît pe el putem face orice sport!"



Concursuri și încă ceva

Iată ce ne-a spus Monica Mărgineanu din Cluj de la Școala medie nr. 5.

— Drept să vă spun, pînă azi nu m-am prea gîndit la lucrul ăsta. Ceea ce vreau să vă spun nu sînt decît acțiuni a căror lipsă o simțim.

Mă refer în primul rînd la acele concursuri „drumeții veseli" pe care le ascultăm cu plăcere duminica la radio. Am putea să organizăm și noi asemenea concursuri.

Aici Lenuța se opri.

— De ce nu continui?

— Dar... am terminat! — Apoi, cu mai mult curaj, adăugă: ar mai fi ceva care mi-ar place mult. Nu numai mie. Știți... e vorba de reuniuni. Se organizează foarte rar cîte un carnaval, ori eu... și ceilalți vrem să se organizeze la fiecare sfîrșit de trimestru cîte o reuniune.



...Mai multă fantezie

Elevii clasei a IV-a a Școlii pedagogice mixte din Iași sînt foarte entuziasmați de cuceririle actuale ale științei. Și cînd am vorbit cu pionierele Muța Oșloban și Mariana Urzică, am aflat lucruri care m-au entuziasmat și pe mine. Ele cer președintelui de detașament Cătălin Luchian ca adunările tematice să fie făcute cu mai multă fantezie. De exemplu, să se vorbească despre „O călătorie în Lună". Cînd se aude despre o asemenea călătorie, ochii acestor două fetițe de 10 ani capătă pe loc o strălucire deosebită. Se și văd ambarcate într-o rachetă.

TELEVIZOR — SCÎNTEIA PIONIERULUI







IMAGINI TELEVIZATE DIN DOROHOI

Acest tînăr „tîmplar" se numește Aiacoboaia Adrian din clasa a VII-a de la Casa de copii școlari din Dorohoi.

Problema e ușoară sau Havîrmeanu Margareta o cunoaște bine?

Teodoroiu Decebal meditează? A, nu! A întîrziat de la oră și acum așteaptă recreația.



„Vulcan"-„Mao Ţze-dun"

Sîmbătă dimineaţa, la ora 9 fix, în faţa uzinei Mao Ţze-dun apăru un grup de pionieri cu bloc-notesuri în mînă, cerînd permisiunea să viziteze uzina pentru a cunoaşte fapte din viaţa ei. După cîteva clipe de surpriză (vizita nu era aşteptată), fură primiţi de secretarul U.T.M., care avea să-i şi călăuzească în călătoria lor prin uzină... Şi călătoria începu...

Ce-a aflat Aura

Aura Păsculescu rămăsese cu ochii la o macara uriaşă, un pod rulant, ce se deplasa huruind cumplit.

— Păzea — îi strigă cineva şi, în aceeaşi clipă, se trezi trasă deoparte. De ce nu eşti atentă? Un om negru de ulei pe faţă o privea mustrător.

— Mă uitam la podul acesta, dv. lucraţi aci?

— Da. Aici lucrez.

— Atunci vă rog să-mi explicaţi şi mie — făcu Aura, eu sînt în grupul de pionieri care...

Astfel intră în vorbă Aura cu tovarăşul Arsene Gheorghe, şeful secţiei sculărie care lucra în uzină din anul 1927.

— Acest pod — începu tov. Arsene — îmi trezeşte o amintire foarte neplăcută. Era o noapte geroasă de iarnă. Muncitorul care era de serviciu la comanda podului rulant, îşi ştergea mereu obrajii asudaţi cu mîneca murdară a cămăşii. Din cînd în cînd îşi trăgea cîte o ciupitură zdravănă să nu-l cuprindă somnul. De ani de zile, noapte de noapte, lucra pe acest pod. In noaptea aceea era şi mai obosit. Lucrase toată ziua o comandă urgentă şi tovarăşul de schimb era bolnav. Dar aprigul duşman — somnul — fără a ţine seama de strădaniile lui, îl podidi. Deodată se rostogoli deasupra unei maşini — pentru că podul rulant era neîmprejmuit, nu ca acesta de azi. Maşina îl fărîmă, aruncîndu-l într-un cazan unde fu găsit dimineaţa de tovarăşii săi, mort.

— Şi?

— A doua zi toată uzina fierbea. Am fost la patron, o delegaţie, şi i-am arătat că ceea ce s-a întîmplat a fost din cauza lui, că nu exista protecţie la maşini.

Urmarea a fost că drept pedeapsă pentru revolta noastră, ne-a tăiat din salariu.

Ce-a aflat Andreeş Nicolaie

de la Dobrescu Gheorghe, şeful secţiei centrale de forjă.

— Eram copil pe atunci.

M-am rugat mult de un tovarăş să mă ia şi pe mine la împărţit manifeste. Sîmbătă, la ora 12 noaptea, ne-am întîlnit şi am mers împreună. Am intrat în uzină printr-un ochi de geam spart şi am pus preţioasele documente în locuri ascunse, unde însă muncitorii le puteau găsi cum începeau lucrul. Pînă aici totul a mers bine. Dar cînd să ieşim, observăm că paznicul, omul patronului (nimeni nu putea să-l sufere, se ştia că-i vîndut), se plimba prin curte. Ne-am ascuns într-un fel de cazan mare, acoperit, pînă ce paznicul s-a depărtat. Părăsirăm atunci ascunzătoarea noastră, sărirăm gardul şi-o luarăm la sănătoasa, dar iată-ţi grupul. Du-te după ei, fiindcă în fabrica noastră te poţi rătăci uşor.

Uruitul motoarelor te asurzea. Pentru a putea fi auzit, trebuiai să strigi. Silueta uriaşă a unei maşini îţi lua ochii.

— Vai ce maşină mare! reuşi să spună Marian Baciu, a cărui privire rămase aţintită asupra colosului din faţă.

Iar secretarul U.T.M., care însoţea grupul micilor vizitatori, dădu explicaţiile necesare:

— Acesta-i strungul „Karusel", iar cel care-l conduce e tov. Economu Aristide, vechi muncitor în uzină şi deputat în Marea Adunare Naţională. Iată, acum predă lucrul fiului său Moscu, care lucrează în schimbul doi pe acelaşi strung. Iar deseară acesta îl va preda fratelui său Ioan din schimbul trei. La strungul „Karusel" lucrează numai familia Economu. Ei fac schimb... în familie.

De la strungărie grupul a pornit-o spre biroul tovarăşului director.

Ce-au aflat cu toţii

— Dragii mei, povestea uzinei Mao Ţze-dun e cam lungă — începu directorul. Ea a luat fiinţă în 1904. Un capitalist austriac, socotind că în ţara noastră va putea cîştiga o avere serioasă, s-a hotărît să-şi construiască aici o uzină foarte primitivă pe care a numit-o „Vulcan".

Cu timpul uzina s-a mărit.

In 1945 uzina avea 700 de muncitori. După iunie 1948, muncitorii au devenit stăpîni.

Infăţişarea uzinei s-a schimbat mult de tot. In general, azi în uzină vezi chipuri zîmbitoare, nu istovite şi sleite de puteri ca în vechiul „Vulcan".

— Vă mulţumim, tovarăşe director.

— Bucuros că v-am putut fi de folos. Să mai veniţi pe la noi.

— Da, vom mai veni să aducem fier vechi, ca să ne turnaţi şi nouă, o şarjă a pionierilor.

Şcoala nr. 127, Bucureşti

ANCA POPESCU

SUB CHIPAROŞII SIRIEI



Nu de mult, Organizaţia Naţiunilor Unite a luat în discuţie plîngerea unei ţări din Orientul Mijlociu, ţară care îşi vede libertatea grav primejduită. Este vorba de Siria, a cărei capitală, Damascul, e atît de vestită şi atît de des pomenită în filele istoriei. Din timpuri străvechi, inegurate, locuitorii puţini ai acestor meleaguri au cunoscut călcîiul asupririi, frămîntarea şi zbuciumul luptei. Din secolul XVI pînă în secolul XII înaintea erei noastre, pămîntul Siriei a fost stăpînit de faraonii egipteni. Acestora le-au urmat regii Asiriei, Babilonului, Persiei şi în sfîrşit Alexandru Macedon. La începutul erei noastre, o parte a Siriei a devenit provincie romană, apoi bizantină. Timp de cîteva secole a făcut parte din califatul arab, iar pînă la primul război mondial, patru sute de ani în şir, a fost sub stăpînirea sultanilor turci. După înfrîngerea Turciei, a devenit teritoriu sub mandat francez. Abia în 1941 Siria a fost declarată stat independent.

Datele acestea scurte ascund în ele milenii de suferinţă, de încercări, de nădejdi şi grăiesc singure despre adînca dragoste de libertate, de pace şi independenţă a poporului sirian.

..Dar lăcomia înrobitorilor de popoare nu s-a stins odată cu dobîndirea independenţei de către Siria. An de an, mica ţară a fost supusă unor presiuni şi uneltiri de tot felul: spionaj, comploturi, ameninţări, şiretenii „diplomatice". Ce-i atrage oare pe imperialişti, urzitorii de azi ai cotropirilor şi măcelurilor, către Siria? Grădinile înflorite de sicomori, de chiparoşi şi dafini aromaţi, atît de mult cîntate de poeţii Orientului? Nicidecum. Ei sînt mai puţin visători. Le trebuie, cu orice preţ, aur pentru seifurile lor. Şi aurul acesta, deşi e negru şi se cheamă petrol, se găseşte din belşug în conducta ce străbate Siria.

De aceea imperialiştii au nevoie în Siria de un guvern credincios şi supus, care să le dea pe mîini bogăţiile ţării şi să schimbe fiii poporului sirian în carne de tun pentru planurile lor războinice. In ultima vreme ameninţările împotriva Siriei s-au înteţit, au devenit tot mai grave. La îndemnul diplomaţilor americani, Turcia, a început să concentreze la graniţa Siriei un număr mare de trupe. Au îngrămădit acolo tunuri, tancuri, divizii de infanterie. Vasele de război americane „patrulează" în acelaş timp lîngă coastele Siriene. Avioane turceşti şi americane violează aproape zilnic spaţiul aerian al Siriei.

Dar în faţa acestor ameninţări Siria nu s-a aflat şi nu se află singură. Colonialiştii nu-şi mai pot îndeplini planurile ca odinioară, nestînjeniţi de nimeni. In fruntea mişcării pentru pace e azi un stat mare şi puternic: Uniunea Sovietică. Şi la fel ca pînă acum, ţara sovietică a ridicat prima glasul în apărarea păcii, în apărarea libertăţii poporului sirian. Uniunea Sovietică a declarat răspicat că e gata să ia măsuri, împreună cu orice stat, pentru înfrîngerea agresorului Siriei, pentru înfrîngerea acestor planuri care ameninţă pacea lumii. Reprezentanţii sovietici au propus Adunării Generale O.N.U. ca în cazul cînd Turcia va ataca Siria, statele membre ale Organizaţiei Unite să acorde Siriei ajutorul necesar şi să pedepsească pe cotropitori. Şi cu toată opoziţia înverşunată a imperialiştilor, Adunarea Generală a luat în discuţie problema siriană.

Zilele trecute, ministrul Republicii Populare Romîne la Damasc a transmis guvernului sirian o comunicare prin care guvernul şi poporul romîn îşi exprimă solidaritatea deplină cu năzuinţele poporului sirian hotărîrea de a sprijini demersurile Siriei la O.N.U.

Da, Siria nu este singură! Către ea se îndreaptă simpatia şi reazimul ţărilor socialiste, alături de ea sînt ţări din Orient ca Libanul, Egiptul, Irakul, abia eliberate de sub jugul colonialist alături de ea sînt toţi oamenii iubitori de pace din întreaga lume.

Şi imperialiştii îşi amintesc de lecţia grea pe care au primit-o, încercînd anul trecut să sugrume libertatea Egiptului.

VAL. MAGURA

Satelitul îşi continuă drumul

La 26 octombrie, postul de radio al satelitului, epuizîndu-şi rezervele de energie electrică, a încetat să funcţioneze. In aceste condiţii devin de o mare importanţă observaţiile optice care vor constitui mijlocul principal pentru măsurarea elementelor orbitei satelitului şi rachetei purtătoare, precum şi pentru determinarea mişcării lor probabile.



Dago, nu cuvintă e adevărat. Asta nu l-a împiedicat însă să joace în mai multe filme.

INTERVIU cu un scafandru

De multe ori ați avut prilejul să vedeți în filme sau în jurnale cinematografice (unii chiar în realitate) scafandri. Și poate tot deatîtea ori, în minte vi se nășteau nenumărate întrebări: „Cum o fi sub apă? Se lucrează greu?"...

Zilele trecute din dorința de a afla cîte ceva din munca scafandrilor, m-am adresat tovarășului Davidescu Ion — scafandru în portul Constanța. În paranteză fie spus, e un om înalt, cu sprîncene stufoase. Vorbăreț nu prea e. Cu toate acestea...

— Spuneți-ne, lucrați de mult în această meserie?

— Din 1948. Atunci, într-una din zilele lui aprilie, am coborît pentru prima oară în fundul mării. Cu toate că această muncă îmi era oarecum cunoscută mă simțeam peste măsură de emoționat. „Oare cum o fi acolo? O să pot lucra? Te pomenești că-i întuneric beznă..." Am făcut lansarea... M-am scufundat în întregime. Dar... de văzut, se vedea perfect. Ca și afară. În jurul meu roiau mii, zeci de mii de pești de mărimi diferite. Apoi ierburi, peste tot. Îmi veneau totuși în minte acele povești cu caracatițe și cu rechini fioroși. Un fior îmi străbătu tot corpul. În față, zăresc ceva mare și negru de o formă nedefinită. Spaima mă cuprinde. Pentru moment am uitat totul... „Ce-o fi?"... Mi-am revenit însă repede. Ceea ce mă speriase nu era altceva decît o parte a cargobotului „Oituz". Tocmai de aceea intrasem acolo ca, împreună cu ceilalți oameni, să-l scoatem la suprafață... Ziua aceea n-o voi uita niciodată. Pentru prima oară coborîsem în fundul mării îmbrăcat în costumul de asbest.

— La ce lucrări ați mai participat?

— Am condus brigada de scafandri care a scos la suprafață draga „Ovidiu". Munca n-a fost tocmai ușoară. Am încercat la început s-o scoatem printr-o metodă care la noi se numește etanșare. Zadarnic. Apoi am lucrat „în tunel" — adică am făcut din argilă și stîncă un tunel pe sub vas și într-un timp relativ scurt am reușit s-o salvăm.

— Vi s-a întîmplat să fiți atacat vreodată de vreun delfin sau de caracatițe?

— Nu! De fapt caracatițe prin părțile noastre nu există, iar delfinii nu atacă omul. Au o lungime de vreun metru, un cioc mare ca de știucă și un cap ce se prelungește cu restul corpului. În frunte se poate observa o gaură prin care respiră. E un pește foarte rău; îi mănîncă pe toți ceilalți. Pe noi însă ne simte de la distanță și se ferește.

Dar poate ați socotit: din anul 1948 pînă acum cît timp ați lucrat în fundul mării?

— Pe zi, de fapt, lucrăm de la 1 la 5 ore, așa că eu, din ziua aceea de aprilie și pînă acum, am stat în apă... 3000 de ore.

Am plecat cu dorința să cobor și eu, măcar odată, în fundul mării. Trebuie să fie nespus de frumos.

EMIL DOBRESCU



COLEGIUL DE REDACȚIE: Albinescu Elena; Bistrițeanu Alexandru; M. Breslașu; B. Caragiale; Călin Marin; B. Grigoriu; Iliescu Constantin; I. Lessen; Valer Novacu; Octav Pancu-Iași; Rusu Maria; Sîrbu Ștefan; A. Weiss; N. Zamfir.

Atenție! Aterizăm pe Lună!



Cînd vom putea ajunge în Lună? E greu de spus dacă în doi sau în cinci ani. Un lucru e sigur: că voi veți fi martorii unui asemenea eveniment.

Cum se va efectua zborul în Lună? Priviți acest film documentar sovietic, care rulează pe ecranele cinematografice din București.

Ne aflăm în apropierea uriașei piste înclinate pe care se odihnește deocamdată corpul imens al unei rachete. La înfățișare seamănă mult cu racheta care a lansat primul satelit artificial al pămîntului, numai că este alcătuită din patru părți. Ultima parte a rachetei conține... vom vedea mai tîrziu ce anume.

O explozie formidabilă și, într-o fracțiune de secundă, uriașa rachetă nu se mai vede decît ca un punct luminos, undeva, departe.

Prima etapă, a doua etapă — părțile consumate ale rachetei se desprind și cad spre Pămînt. Racheta se ușurează mult, iar viteza ei devine din ce în ce mai vertiginoasă. Pentru a se putea elibera de forța de atracție a pămîntului, ea are nevoie de o viteză aproximativă de 12.000 m. pe secundă. Dar în clipa de față ea nu depășește 8.000 m pe secundă (viteza actualului satelit). Cum va fi sporită viteza rachetei?

Ah, pe orbita ei a apărut un punct. El crește cu iuțeală. Este o a doua rachetă trimisă de pe Pămînt. Dimensiunile ei sînt mult mai reduse și este încărcată exclusiv cu combustibil. Fiind mai ușoară, viteza ei este mult mai mare și, după cîtva timp racheta nr. 1 este ajunsă din urmă. Acum se întîmplă ceva ciudat. Deasupra rachetei încărcate cu combustibil se ridică un tub care se anexează automat la gura rezervorului primei rachete. În scurt timp, combustibilul este trecut în acest rezervor. Atențiune! Tubul se desprinde, cisterna zburătoare cade. Ea și-a făcut datoria. În acest moment, prima rachetă, astfel alimentată, prinde puteri noi. Viteza ei se mărește necontenit: 10.000 m pe secundă, 10.500, 11.000, 11.500, 12.000. Cea de-a treia parte a rachetei, consumată, se desprinde automat. Ultima parte își continuă călătoria fără motor. Ea nu mai urmează orbita veche. S-a smuls din atracția pămîntului și a devenit un satelit al soarelui. Conform unor calcule făcute dinainte, ea va trece prin imediata apropiere a Lunii și va intra în raza ei de atracție, ceea ce s-a întîmplat chiar în acest moment. Oare racheta care cade acum vertiginos nu se va zdrobi de suprafața Lunii? Oamenii au prevăzut și acest lucru. Printr-un sistem de teleghidaj pornesc să funcționeze cîteva rachete anexă în sens invers (avînd jetul arderii îndreptat către suprafața Lunii). Viteza de cădere este micșorată din ce în ce, și racheta noastră aterizează, cuminte, în apropierea unui uriaș crater. O altă comandă, și panourile care alcătuiesc racheta se desfac lăsînd să pornească o mașină robot. Ea înalță automat o antenă de televiziune, cu care oamenii pot urmări de pe pămînt tot ceea ce se petrece în Lună. Această mașină robot conținea ultima parte a rachetei.

Basm? Nicidecum. Micul satelit care înconjoară în clipa de față Pămîntul a deschis și perspectiva unei asemenea fantastice călătorii.

A. WEISS

Învingătorii naturii

Ne-am obișnuit ca an de an, după zilele călduroase de vară, să așteptăm zilele tomnatice și reci, apoi troienele de zăpadă vestitoare ale iernii, după care zilele minunate ale primăverii și din nou vara. Dar ce-ați zice ca această obișnuință să dispară într-o zi și să existe necontenit zile senine cu un climat după placul și trebuințele omului?

Experimentarea satelitului artificial permite oamenilor de știință sovietici să pornească cei dintîi cercetările lor în domeniile interplanetare. Lupta pentru cucerirea spațiilor cosmice a început. Odată stabilite condițiile climaterice în spațiile cosmice, se vor putea construi termoregulatoarele cosmice care vor regla temperatura, umiditatea, densitatea și starea de agitație a aerului. Termoregulatoarele vor fi acționate prin dispozitive electrice de către centrele meteorologice de dirijare a atmosferei. Aceste centre vor fi plasate în mai multe puncte ale globului. În zonele ghețarilor veșnici, vor acționa termoregulatorii nucleari care, deîndată ce temperatura va scădea sub anumite limite stabilite, vor intra în acțiune readucînd-o la gradajul indicat.

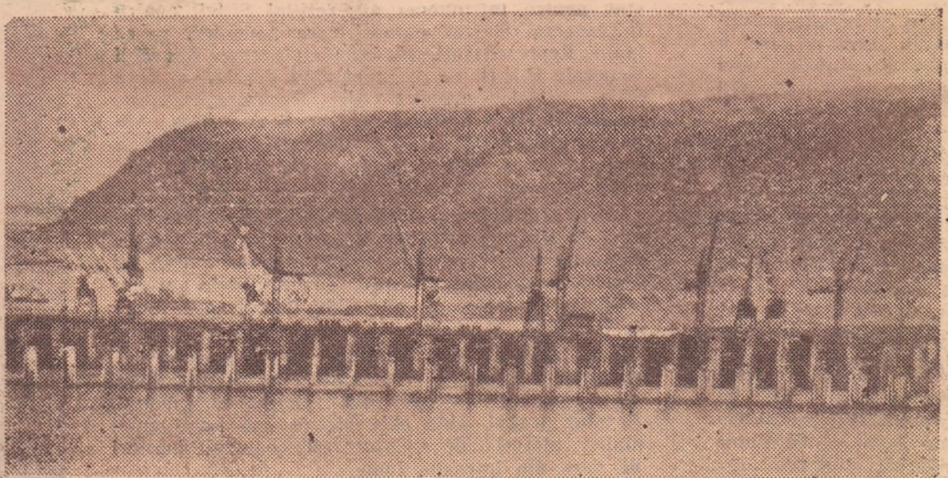
Aparatele de reglare și dozare a ploii vor fi niște camere de mase plastice, de dimensiuni uriașe în interiorul cărora, printr-un sistem radio, vor putea fi comandate reacțiile chimice capabile să provoace ploaia artificială. Pereții camerelor vor fi perforați astfel încît lichidul va curge cu presiune prin orificiile pereților împrăștiindu-se în atmosferă. Un aparat va putea să producă ploaie vreme de 3-4 ore.

Zăpada, pentru anumite plante, este necesară, le ajută pentru a se dezvolta în condiții bune. De aceea în viitor se vor realiza și aparate pentru crearea zonelor de ierni temporare. Aceste zone nu vor influența zonele primăvăratice vecine.

Schimbarea climei va atrage după sine modificarea vegetației pămîntului, a condițiilor de trai ale viețuitoarelor, va influența însuși viața omului.

Acestea sînt cîteva din proiectele oamenilor de știință care vor aduce înfrumusețarea vieții oamenilor.

Ing. A. LISEANU



O nouă victorie

Cea mai mare hidrocentrală din lume — hidrocentrala de la Kuibișev, pe Volga — a fost pusă în funcțiune.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.